

Crida a construir un front d'esquerres per la ruptura a les eleccions estatals del 28 d'abril

written by Lluita Internacionalista | 3 de març de 2019

La convocatòria precipitada de Pedro Sánchez a les eleccions generals del proper 28 d'abril, després de ser aprovada l'esmena a la totalitat als seus pressupostos, constata algunes qüestions rellevants i que hem de tenir presents a l'hora d'encarar l'actual moment polític a nivell de l'Estat. En primer lloc s'evidencia que la moció de censura a Rajoy no va ser un gir orquestrat de la burgesia de l'Estat per donar una sortida negociada al conflicte de Catalunya amb un rentat de cara del Règim del 78. De fet, com veiem tant amb la cursa a la dreta de PP i C's com amb la irrupció de VOX, la major part de la burgesia aposta ara per endurir encara més la resposta a la dissidència a Catalunya i esclafar el moviment independentista per la via d'un 155 perpetu i dels empresonaments que calguin. Dintre del mateix PSOE hi ha hagut pressions per tal de trencar qualsevol tipus de conversa amb el Govern de la Generalitat, tot i saber que les darreres setmanes JxCat i ERC demanaven només "gestos" per no tancar-se a seguir negociant pressupostos i tenir alguna opció perquè s'aproessin també els de Catalunya perquè saben que, sense aquests, el seu Govern també està penjant d'un fil. Per això Sánchez surt del pas de la manifestació de la dreta i la ultradreta a Colón recordant que ells també van ser part del 155 i aixecant-se de la taula de diàleg amb el Govern de Catalunya.

Han caigut dos Governos de l'Estat en menys d'un any. El de Rajoy després de la sentència del cas Gürtel i el de Sánchez per falta de suport als pressupostos, però ambdós amb el

conflicte català de fons. S'evidencia, per tant, que la crisi del Règim Monàrquic se segueix aprofundint i que Catalunya és l'esquerda que el pot acabar trencant. El PSOE sap que en aquestes eleccions, en ple judici als i les preses polítiques, es pot polaritzar el vot i que això li juga en contra. Però les convoca ara perquè també sap que no té espai entre el tripartit de Plaza Colón d'un costat i el moviment a Catalunya que torna a mobilitzar-se amb força, de l'altre. I sap també que aquesta polarització probablement creixerà encara més els propers mesos. Curiosament, la polarització cap a la dreta de tots els partits del Règim contrasta amb les recents enquestes que diuen que més de la meitat de la població de l'Estat prefereix una sortida dialogada i pactada amb Catalunya a la mà dura i el 155.

En aquest context, Podemos podria haver jugat un paper molt important si hagués tingut una política diferenciada del PSOE i decidida, tant pel que fa a l'autodeterminació i per la República, com pel que fa a les polítiques socials i cap als i les treballadores. El projecte que va començar plantejant la fi del Règim del 78 i el no pagament del deute, entre d'altres, fa ara de pota esquerra del mateix Règim i s'esquerda amb ell. Pablo Iglesias va intentar fins el darrer moment que JxC i ERC no votessin a favor de l'esmena a la totalitat dels pressupostos de Sánchez i, no només no ho va aconseguir si no que el van desobeir fins i tot diputats i diputades del seus grups parlamentaris que van votar a favor de tombar-los. Podemos, que també li va fer un 155 al seu secretari general a Catalunya, Albano Dante, es cau a trossos. Poc queda dels seus cercles de base després de veure que allò que es decidia des de baix era ignorat sistemàticament per la seva direcció. També s'allunyen i busquen altres reagrupaments i fórmules sectors que en formaven part a diferents territoris i es trenca fins i tot per dalt amb la marxa d'Errejón amb Carmena que a més no sembla respondre a diferències polítiques substancials sinó que són expressió de la seva crisi.

El gir a la dreta del conjunt dels partits de masses deixa un enorme buit a l'esquerra a les properes eleccions estatals del 28 d'abril. I com passa massa sovint, els buits que deixa l'esquerra els pot acabar ocupant la dreta o la ultradreta. La història ha deixat clar que, quan els i les treballadores en situació de misèria no veuen propostes clares i contundents que els permetin millorar les seves condicions de vida per l'esquerra, molts i moltes acaben per saltar a les opcions de dreta o extrema-dreta i compren el discurs que el problema són les persones migrades o, en l'actual situació a l'Estat, les "separatistes". I la història també ens diu que quan aquests fronts per "salvar la democràcia" els ha liderat la socialdemocràcia no han aturat a l'extrema dreta ni el feixisme. A l'inrevés, els han aplanat el camí al mostrar-se incapaços de millorar les condicions de vida de la gent treballadora en nom de l'"esquerra". Però a més, les properes eleccions de l'Estat també tenen, ara per ara, un important buit pel que fa al moviment independentista a Catalunya. Molta gent ha fet el balanç de les traïcions per terminis d'ERC i JxC després de les eleccions del 21D i més davant d'un "govern efectiu" que ha fet poc més que enviar els Mossos a reprimir i detenir al moviment que diu representar. ERC ha jugat en moments puntuals un bon paper a Madrid amb Ruffián i Tardà, però absolutament incoherent amb la seva política com a part del Govern a Catalunya, incapaç no només de fer efectiva la República sinó també de revertir les retallades i de dur a terme unes mínimes polítiques socials. Aquest desencís pot portar a un creixement de l'abstenció, que beneficiaria els partits del Règim i que, concentrat a Catalunya, podria beneficiar més concretament al tripartit del 155 que no amaga sinó que va fent créixer per dies els seus plans d'ascens repressiu a Catalunya (i qualsevol que qüestionï l'Estat Monàrquic) però que tampoc amaga la seva voluntat de fer retrocedir els drets de les dones, les persones migrades i, en definitiva, de fer créixer encara més la misèria i la opressió sobre el conjunt de la classe treballadora d'arreu de l'Estat.